

РЕШЕНИЕ

№ 646

гр. Пловдив, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Мирела Г. Чипова

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Мирела Г. Чипова Въззивно гражданско дело № 20215300503217 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивна жалба на „ТИТИ ЕВРОТРАНС“ ЕООД, ЕИК: 201480068, против Решение № 261926 от 12.07.2021 г., постановено по гр. дело № 6566 по описа на РС – Пловдив за 2020 г., с която жалбоподателят е осъден да заплати на П. Т. Т., ЕГН: *****, сумата от 3212 лева, представляваща възнаграждение за труд, дължимо от „ТИТИ ЕВРОТРАНС“ ЕООД на З.М.М., ЕГН: *****, възложено на П. Т. Т. с постановление за възлагане на вземане вместо плащане от 08.11.2019 г. по изп. дело № 498/2019 г. по описа на ЧСИ Людмил Станев с рег. № 895 с район на действие Окръжен съд - Варна, ведно със законната лихва, считано от 03.12.2019 г., върху тази сума до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 1493,48 лв. – разноски в производството.

С подадената въззивна жалба първоинстанционното решение се оспорва като неправилно, без да се посочват конкретни негови пороци, и се отправя молба за неговата отмяна и постановяване на ново по съществото на спора, с което да се отхвърли предявеният иск.

В допълнение към въззивната жалба жалбоподателят излага подробни съображения за неправилност на решението и отново отправя молба за неговата отмяна и отхвърляне на ищцовата претенция. Поддържа, че предявеният иск е останал недоказан по основание и размер, както и че от събраните по делото доказателства не се установява, че длъжникът в изпълнителното производство има вземане към жалбоподателя за трудово

възнаграждение в сочения размер от 3212 лв., респективно, че то е съществувало към 08.11.2019 г.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия П. Т. Т., в който се взема становище за неоснователност на подадената въззивна жалба, както и за недопустимост на допълнителната такава, като се настоява потвърждаване на обжалваното решение.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима. Във връзка с доводите за недопустимост на допълнението към жалбата следва да се отбележи, че тъй като същото е подадено след срока за обжалване, то по него въззивният съд дължи произнасяне само доколкото касае валидността и допустимостта на първоинстанционното решение, както и неговата неправилност поради неправилно приложение на императивна материалноправна норма (в този смисъл Решение № 246 от 23.10.2013 г. на ВКС по гр.д. № 3418 по описа за 2013 г., I г.о., ГК).

При извършената служебна проверка на обжалваното решение съобразно правомощията си по чл. 269, изр. 1 ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо, поради което на основание чл. 269, изр. 2 ГПК следва да бъде проверена неговата правилност съобразно посоченото в жалбата, като се следи служебно и за спазването на императивните материалноправни норми – т. 1 от ТР № 1/9.12.2013 г. на ОСГТК, ВКС. В случая с подадената въззивната жалба ответникът не е изложил конкретни доводи за неправилност на решението. Не се констатира и допуснато нарушение на императивни материалноправни правила, което съдът да коригира.

Производството пред първата инстанция е образувано по предявен от П. Т. Т. иск за осъждане на „ТИТИ ЕВРОТРАНС“ ЕООД да му заплати сумата от 3212 лева, представляваща възнаграждение за труд, дължимо от ответното дружество на З.М.М., ЕГН: *****, възложено на ищеца по реда на чл. 510 ГПК с постановление за възлагане на вземане вместо плащане от 08.11.2019 г. по изп. дело № 498/2019 г. по описа на ЧСИ Людмил Станев с рег. № 895 с район на действие Окръжен съд - Варна, ведно със законната лихва, считано от 03.12.2019 г., върху тази сума до окончателното □ изплащане. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът бил взыскател по изп.д. № 498/2019 г. по описа на ЧСИ Людмил Станев с район на действие ОС – Варна. Предмет на изпълнителното производство били вземания на ищеца към З.М.М. за сумата от 2500 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в резултат на престъпление по чл. 130, ал. 1 НК, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 21.09.2014 г., до окончателното плащане на сумата, както и за сумата от 3212 лв., представляваща направени разноски в наказателното производство по НЧХД № 2935 по описа на РС – Варна за 2017 г. В хода на изпълнителното производство със запорно съобщение до ответното

дружество от 26.03.2019 г., получено на 02.04.2019 г., бил наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. С постановление на ЧСИ на ищеца – взыскател по посоченото изпълнително дело, било възложено вместо плащане вземане на длъжника З.М.М. от третото задължено лице „ТИТИ ЕВРОТРАНС“ ЕООД за възнаграждение за труд до сумата от 3212 лв., представляваща разноски в производството по НЧХД № 2935/2017 г. по описа на РС – Варна. В исковата молба се твърди, че длъжникът бил в трудово правоотношение с ответника, който му заплащал трудово възнаграждение в уговорения в трудовия договор размер, равняващ се на минималната за страната работна заплата. Сочи се още, че длъжникът М. бил командирован от ответника в чужбина като шофьор за извършване на превози на товари, като последният следвало да начисли и заплати на длъжника трудово възнаграждение за извънреден труд, положен от последния в периода на командироването. В уточнение на исковата молба, направено пред настоящата инстанция, ищецът посочва, че претендира секвестрируемата част от трудовото възнаграждение на длъжника, формирана от допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд по реда на чл. 262 КТ, изчислено на базата на минималната работна заплата в Испания, като исковата сума от 3212 лв. е формирана, както следва: възнаграждение за 32 часа извънреден труд в почивни дни (в дните 21.04, 22.04, 28.04 и 29.04) за м. април 2018 г. в размер на 618,64 лв., възнаграждение за 64 часа извънреден труд в почивни дни (в дните 05.05, 07.05, 12.05, 13.05, 19.05, 20.05, 26.05 и 27.05) в размер на 1175,42 лв. и 24 часа извънреден труд в празнични дни (в дните 01.05, 06.05 и 24.05) в размер на 212 лв. за м. май 2018 г. и възнаграждение за 72 часа извънреден труд в почивни дни (в дните 02.06., 03.06, 09.06, 10.06, 16.06, 17.06, 23.06, 24.06 и 30.06) в размер на 1205,93 лв. за м. юни 2018 г.

В подадения от ответното дружество отговор на исковата молба предявеният иск се оспорва като неоснователен и се отправя молба за неговото отхвърляне. Не се спори, че З.М.М. е бил в трудово правоотношение с ответника в периода 16.04.2018 г. – 04.07.2018 г. и в периода 11.01.2019 г. – 21.08.2019 г. Оспорва се твърдението на ищеца, че за ответника е възникнало задължението за начисляване и заплащане в полза на М. трудово възнаграждение за положен от последния извънреден труд.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че между ответното дружество и З.М.М. е съществувало трудово правоотношение в следните периоди: 13.04.2018 г. – 04.07.2018 г. и 11.01.2019 г. – 21.08.2019 г. През посочените периоди З. М. е заемал длъжността „шофьор, товарен автомобил (международни превози)“. Уговореното в негова полза основно месечно трудово възнаграждение при осемчасов работен ден е било в размер на 510 лв. за първия период и в размер на 560 лв. за втория период с допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит 0,60% за всяка година трудов стаж при настоящия работодател/за всяка година трудов стаж на същата, сходна или със същия характер работа,

длъжност или професия/. Не се установява да е било въведено сумирано изчисляване на работното време.

По делото е представена Заповед № 20 от 13.04.2018 г., с която З. М. е командирован за срок от 730 дни в периода 16.04.2018 – 14.04.2020 г. със задача – извършване на транспортни услуги до следните държави: Румъния, Унгария, Хърватия, Словения, Австрия, Германия, Италия, Испания, Франция, Белгия, Холандия, Полша и Чехия. Представена по делото е и командировъчна заповед от същата дата № 20/1, с която З. М. е командирован за срок от 79 дни в периода 16.04.2018 – 03.07.2018 г. със същата задача и до същите държави. По делото са представени и Заповед № 21 от 11.01.2019 г., с която З. М. е командирован за срок от 730 дни в периода 14.01.2019 – 12.01.2021 г. със задача – извършване на транспортни услуги до следните държави: Румъния, Унгария, Хърватия, Словения, Австрия, Германия, Италия, Испания, Франция, Белгия, Холандия, Полша и Чехия, както и Заповед № 21/1 от същата дата, с която З. М. е командирован за срок от 98 дни в периода 13.01.2019 – 20.04.2019 г. със същата държави и до същите държави. Представени са месечни отчети за извършените превози по време на командировка, включително и за процесните м. април, май и юни 2018 г. Видно от направеното върху тях отбелязване, отчетите са били приети от управителя на ответното дружество.

По делото се установява, че ищецът П. Т. Т. е вискател по изп. дело № 498/2019 г. по описа на ЧСИ Людмил Станев, рег. № 895, с район на действие ОС – Варна, образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден от РС – Варна по НЧХД № 2935/2017 г., срещу З.М.М.. Със запорно съобщение до ответното дружество от 26.03.2019 г., получено от същото на 02.04.2019 г., е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника до погасяване на задължението на вискателя. Съгласно разпоредбата на чл. 512, ал. 1 ГПК запорът върху трудово възнаграждение се отнася не само за възнаграждението, посочено в запорното съобщение, но и за всяко друго възнаграждение на длъжника, получено срещу същата или друга работа при същия работодател или същото учреждение. Налагането на запора върху трудовото възнаграждение представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което се забранява на третото задължено лице – работодател, да изпълнява на длъжника досежно секвестрируемата част от трудовото му възнаграждение или всяко друго възнаграждение за труд – командировъчни, премии, допълнително материално стимулиране, извънреден или нощен труд и др.

С постановление от 08.11.2019 г., като е констатирал, че третото задължено лице „ТИТИ ЕВРОТРАНС“ ЕООД не е изпълнило наложения запор, частният съдебен изпълнител е възложил на вискателя вместо плащане вземането на длъжника М. към дружеството за възнаграждение за труд до сумата от 3212 лв., представляваща направени разноски в производството по НЧХД № 2935/2017 г. по описа на РС – Варна. Съгласно разпоредбата на чл. 510 ГПК запорираното вземане се предоставя на

взискателя за събиране или по негово искане му се дава вместо плащане. Предвидените в посочената разпоредба възможности представляват същински изпълнителни способи за удовлетворяването на взискателя при бездействие на третото задължено лице. Последователно в съдебната практика се приема, че възлагането на вземането вместо плащане има гражданските последици на цесия срещу плащане по смисъла на чл. 65, ал. 3 ЗЗД, но принудителна такава, като поражда присъщите \square правни последици - превръща взискателя в титуляр на самото вземане и той може да се разпорежда с него в качеството си на негов носител. В хода на производството ищецът уточнява, че вземането към ответното дружество в размер на 3212 лв., на което е станал титуляр чрез възлагането му вместо плащане от съдебния изпълнител, е за възнаграждение за положен от длъжника по изпълнителното дело З. М. извънреден труд в конкретно посочени дни през м. април, май и юни 2018 г. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 КТ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Работодателят е длъжен да води специална книга за отчитане на извънредния труд – чл. 149, ал.1 КТ, а съгласно чл. 150 КТ за положения извънреден труд се заплаща трудово възнаграждение в увеличен размер съгласно чл. 262 КТ, като работата през почивните дни се заплаща с увеличение 75 на сто, а през дните на официалните празници – 100 на сто. По така предявения иск в тежест на ищеца е да установи полагането на твърдения извънреден труд, като за това са допустими всички доказателствени средства. Следва да се отбележи още, че неводенето на отчет за положен извънреден труд от работодателя не прехвърля доказателствената тежест върху него, но липсата на подобна отчетност сама по себе не доказва, че няма извършена работа в някоя от хипотезите на чл. 143, ал. 1 КТ. В конкретния случай данни за отработените дни за процесните месеци се извличат от представените по делото отчети за извършените превози и от заключението на изслушаната пред първата инстанция съдебносчетоводна експертиза, от които се установяват деня на тръгване и на пристигане, съответно началната и крайната точка на превоза. Според тези данни през процесните почивни дни и дни на официални празници З. М. е бил на път по конкретно направление. Доколкото в командировъчната заповед от 13.04.2018 г. не се указват дните за работа и за почивка, а е посочен само периода от време на командировката, като не се установи и да е въведено сумирано изчисляване на работното време, то следва да се приеме, че са налице предпоставките по чл. 143 КТ. Увеличението за работа през почивните дни и през дните на официалните празници по чл. 262 КТ съобразно правилото на чл. 121, ал. 1, т. 1, вр. ал. 4 КТ е изчислено върху минималната работна заплата в Испания за 2018 г., където преобладаващо е полагал труд З. М. през процесния период. Информацията за размера на минималната работна заплата в Испания за посочената година вещото лице е

извлякло от представена от ответното дружество справка, но тя е и общодостъпна от страницата на Евростат (статистическата служба на ЕС). С оглед данните от допълнителното заключение на вещото лице за размера на увеличението за един час, пресметнат за всеки един от процесните месеци, то за работата в рамките на осем часа през конкретно посочените почивни и празнични дни в полза на работника е възникнало вземане за възнаграждение за извънреден труд, възлизащо приблизително на 3556 лв. Така, доколкото размерът на претендираната сума съвпада с този на възложената вместо плащане, който пък от своя страна не надвишава размера на дължимото допълнително възнаграждение за извънреден труд за м. април, май и юни 2018 г., то правилно исковата претенция е уважена изцяло.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че подадената въззивна жалба се явява неоснователна, което налага потвърждаване на обжалваното решение.

С оглед изхода на спора направените от жалбоподателя разноски следва да останат в негова тежест. Същият следва да бъде осъден на основание чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА да заплати в полза на процесуалния представител на въззиваемия – адвокат В.В., адвокатско възнаграждение в размер на 454,84 лв., изчислено съобразно правилото на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261926 от 12.07.2021 г., постановено по гр. дело № 6566 по описа на РС – Пловдив за 2020 г.

ОСЪЖДА „ТИТИ ЕВРОТРАНС“ ЕООД, ЕИК: 201480068, да заплати на адвокат В.В., АК – Варна, личен № 1800009990, със служебен адрес: гр. Варна, ул. ***, сумата от 454,84 лв. – адвокатско възнаграждение за производството пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____